"ఏక్ చాయ్. ఎంప్టీ కప్!" వేళ్ళను ముంచి పట్టుకొచ్చిన నీళ్ళగ్లాసుల్ని విసురుగా టేబిల్ మీద పెట్టిన సర్వర్‌కు ఆర్డరిచ్చాడు శాంతికుమార్.

జేబురుమాలుతో ముఖం తుడుచుకొని, తాగడానికి నీళ్ళగ్లాసు అందుకున్నాడు చిరంజీవి.

చేయి నడ్డుపెట్టాడు శాంతికుమార్. "ఏమిటిది?" చిరాకు పడ్డాడు చిరంజీవి.

"ఇవి మంచినీళ్ళు కావు, ప్యూర్. [illegible] వాటర్" అని గ్లాసుని టేబుల్ మీద గట్టిగా కొట్టాడు.

సర్వర్ [illegible].

"[illegible]! ఏ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] (మంచినీళ్ళా? [illegible])" అని ఆ సర్వర్‌[illegible] [illegible] శాంతికుమార్.

తెలి వచ్చిన ప్రొప్రయిటర్ సర్దిచెప్పాడు.

సర్వర్ గొణుక్కుంటూ లోపలికెళ్ళాడు వేరే నీళ్ళు తేవడానికి.

"ఎందుకురా అలా ప్రతి వాళ్ళమీదా కోపం తెచ్చుకుంటావ్?" చేతిలో ఉన్న సర్టిఫికెట్లఫైలును టేబిల్ మీద పక్కగా పెడుతూ అన్నాడు చిరంజీవి.

"కోపం! సిక్స్టీనైన్ ఎగ్జామ్స్‌లో ఊ-పి కొట్టి అప్పర్‌డివ్ ఎల్.డి.సి. ఉద్యోగం సంపాదించుకున్న ఆ క్లర్కుగాడు వాడి జేబుమంచి ఉద్యోగాలిస్తున్నట్టు బిహేవ్ చేస్తే కోపం రాదా? వాడి బాబుగా ఫీలవుతున్నాడా?"

"ఎంప్లాయ్‌మెంట్ ఎక్స్ఛేంజి లోంచి బయటికి వచ్చిన తరవాతకూడా ఆ గొడవ ఎందుకురా?" విసుక్కున్నాడు చిరంజీవి.

అంతలో ఖాళీకప్పుతోబాటు ఓ కప్పు టీ తీసుకొచ్చి టేబిల్ మీద జాగ్రత్తగా పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు సర్వర్.

చిరంజీవి, శాంతికుమార్ మూడేళ్ళ క్రితం నల్ల గౌన్లు వేసుకొని యూనివర్సిటీ వాళ్ళందించిన ఆర్ట్సు డిగ్రీలను తీసుకున్నారు.

కాన్వొకేషన్ రోజున పెద్దవాళ్ళు భావిజీవితాన్ని గురించి ఎన్నెన్నో నీతులు చెప్పారు. వాటిని మాటి మాటికీ గుర్తు చేసుకొని, నిరుద్యోగుల సంఖ్య పెంచుతున్న ప్రభుత్వాన్ని, విచ్చలవిడిగా కళ్ళ ముందు జరుగుతున్న లంచగొండితనాన్ని, ఉద్యోగాల విషయంలో అధికారుల బంధుప్రీతినీ చూస్తూ, ఏ రోజు కా రోజు తన కోపాన్ని పెంచుకుంటున్నాడు శాంతికుమార్.

"పేదవాడి కోపం పెదవికి చేటు. నీ కోపంతో ఏం సాధిద్దామని?" అని ప్రతిసారీ చిరంజీవి నచ్చచెప్పుతూనే ఉన్నాడు. కాని, నిరుద్యోగుల సంఖ్యలాగే కోపంకూడా అమితంగా పెరిగి పోసాగింది శాంతికుమార్‌కు.

"నేతిబీరలో ఎంత నేయి ఉంటుందో నీ పేరుకు తగ్గట్టు నీలో అంత శాంతం ఉందిరా" అని శాంతికుమార్‌తో అంటుంటాడు చిరంజీవి.

ఇన్నేండ్లు పెంచి, పెద్ద చేసి, ఫీజులు కట్టి, తమనేమో ఉద్ధరిస్తారని అంతంత ఖర్చు పెట్టి చదువులు చెప్పించిన తల్లి దండ్రులకు ఇంత వయసొచ్చినా ఏ రకంగానూ వాళ్ళను తృప్తిపరచలేక పోతున్నామే అన్న బాధ దేశంలోని పరిస్థితుల మీద కోపాన్ని తెప్పిస్తుంటుంది.

"దేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తరవాత లెక్కకు మించిన స్కూళ్ళు, కాలేజీలు తెరిచి, ఇంతమంది నిరుద్యోగుల్ని ఎందుకు పెంచాలి? చదువుకున్న వాళ్ళందరికీ ఏదో రకమైన జీవనోపాధి ప్రభుత్వం ఎందుకు కల్పించకూడదు?" ఇదీ శాంతికుమార్ ప్రశ్న.

చిరంజీవి నవ్వి, "అన్నిటితో సమానంగా జనాభా పెరుగుతూందే గాని, సహజ వనరులు మాత్రం పెరగటం లేదుగా!" అంటాడు.

"మరి ఉద్యోగాలు ఇప్పించలేని ఈ చదువులు చెప్పించడం దేనికి? వాటన్నింటినీ మూసేస్తే మన లాంటి వాళ్ళలో అశాంతీ, అసంతృప్తీ ఉండవుగా!" అంటాడు శాంతి కుమార్.

"ఇలా మొండిగా వాదిస్తే సరిఅయిన సమాధానం దొరకదు" అంటాడు చిరంజీవి.

అడపా దడపా వాళ్ళిద్దరి లోనూ నిరుద్యోగాల్ని గురించి ఇలా వాగ్వాదాలు జరుగుతూనే ఉంటాయి. అయినా, కలిసే తిరుగుతారు. కలిసే ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు.

[illegible] టేబిల్ క్లీన్ చేస్తున్న అబ్బాయిని పిలిచి ఆ రోజు పేపర్ తెప్పించుకుని ఆత్రంగా వాంటెడ్ కాలమ్స్ వెదకడంలో [illegible] పోయారు.

"ఖాళీలున్న ఉద్యోగాలకు దరఖాస్తుల్ని ముందుగానే పిలిపించేసి [illegible] తరవాత ప్రకటించడం, అప్లికేషన్లతోబాటు పోస్టల్ ఆర్డర్లు పంపించమనడం, ఇంటర్వ్యూకీ, పరీక్షలకీ పిలవడం, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] నిర్వహించి తరవాత [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] చేస్తుంటాయి" అన్నాడు శాంతికుమార్.

అయినా, ఆ కప్పు [illegible] కాలమ్స్ వెతుకుతూనే ఉన్నారు.

"శాంతి! ఇది చూడరా. ప్రైవేట్ ఫర్మ్. మంచి పోస్టులే. కాని, [illegible]తోబాటు పది రూపాయలు పోస్టల్ ఆర్డర్" అన్నాడు చిరంజీవి.

"అద్గదీ కథ! మన లాంటి వాళ్ళు దేశంలో చాలామంది ఉన్నారు. [illegible] అప్లై చేసినా ఆ ప్రైవేట్ ఫర్మ్‌కు లక్షల్లో పెట్టుబడి వస్తుంది [illegible] ప్రకటనలో [illegible] అప్లయింగ్ ఫర్ ది జాబ్" అన్నాడు శాంతికుమార్.

గతంలోని అనుభవాల్ని దృష్టిలో [illegible] ప్రతి దానిమీదా అనుమానాలు కలుగుతున్నాయి. ఉద్యోగం [illegible] దేనినైనా [illegible] ఉండటం [illegible].

"ప్రతీ దీ అలా అనుమానిస్తే ఏ ఉద్యోగం దొరకదు! ప్రయత్నం చేద్దాం. అదృష్టముంటే [illegible] లాగిస్తుంది" అన్నాడు.

"అయితే, పోస్టల్ ఆర్డర్‌కు పది రూపాయలు ఎలా సంపాదించాలోయ్? రోజూ చెరో కప్పు టీ తాగడానికి [illegible] మనం ఇంట్లో వాళ్ళ [illegible] అగ్గలం? గడచిన నెలలో ఆ [illegible] గాడు ఉద్యోగాలిప్పిస్తానని మనిద్దర్ని [illegible] అడిగితే, ఇంట్లో ఒప్పించి [illegible] నోట్లు పోయాయా? వాడి [illegible]?"

"[illegible] ఆత్రత అలాంటిది. నాకు వాడు తెలుసు, మీకు తెలుసు, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] దగ్గుట్టుంది ఇలా [illegible] [illegible] ఐడియా తట్టి ఉంటే, వాడి [illegible] చిక్కుకునే వాళ్ళమే కాదు. పోనీ! డబ్బు గురించి ఆలోచించు" అన్నాడు చిరంజీవి.

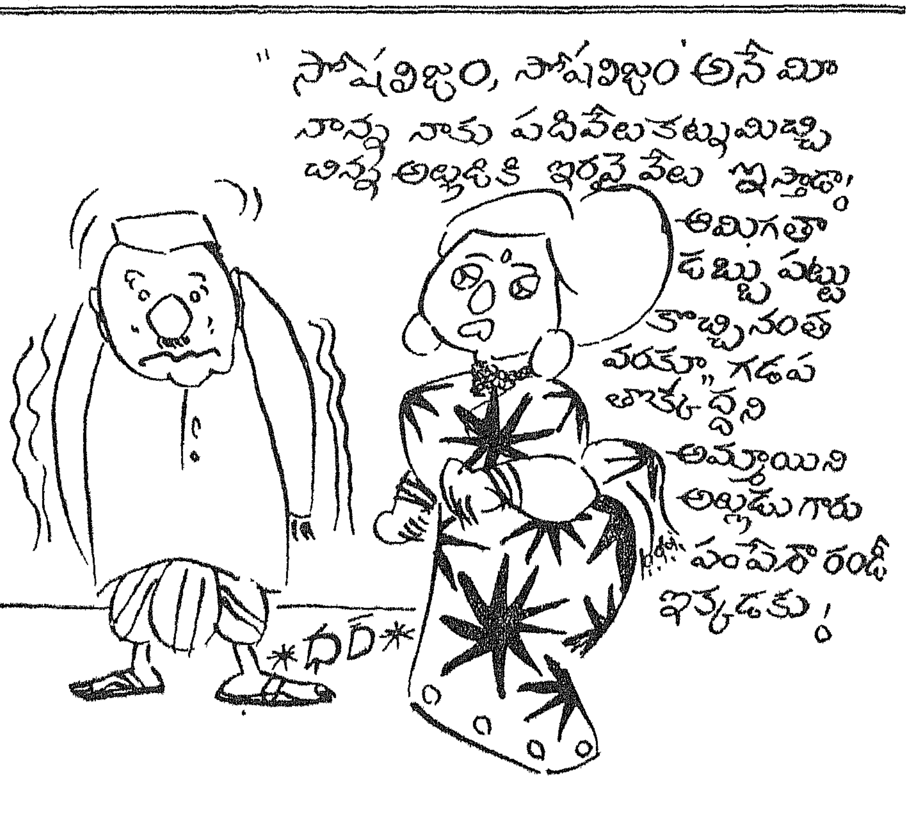

అమ్మకానికి రక్తం

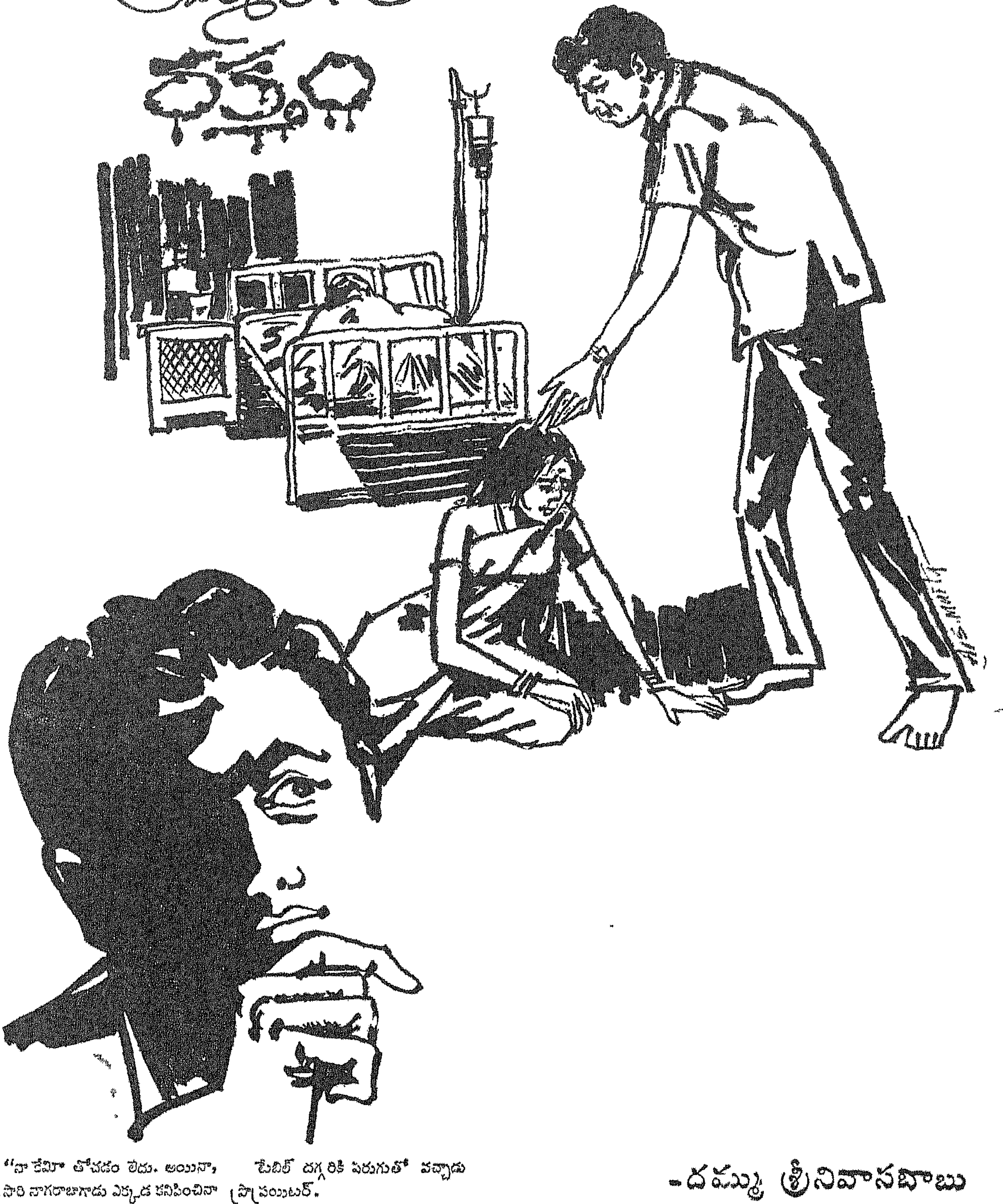

—దమ్ము శ్రీనివాసబాబు

"నాకేమీ తోచడం లేదు. అయినా, ఈసారి నాగరాజుగాడు ఎక్కడ కనిపించినా మక్కెలు విరగ్గొడతాను" అని టేబిల్‌ను కసిగా గుద్దాడు.

నీళ్ళతో ఉన్న గ్లాసులు అదురుకు కదిలి కింద పడ్డాయి. పగిలాయి.

ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడ్డారు. పగిలిన ముక్కల్ని చేత్తో పట్టుకోగా గుచ్చుకొని చిరంజీవికి రక్తం వచ్చింది.

టేబిల్ దగ్గరికి పరుగుతో వచ్చాడు ప్రొప్రయిటర్.

"సారీ!" అన్నాడు శాంతికుమార్.

క్లీనర్‌ను పిలిచి పగిలిన గ్లాసుముక్కల్ని తీసెయ్యమని, ఖాళీగ్లాసుల్ని అంతసేపూ టేబిల్‌మీద ఉంచినందుకు తిట్టాడు.

రెండు గ్లాసులు పగిలాయి.

పగిలిన గ్లాసుల ఖరీదు మరునాడిస్తామన్నారు ప్రొప్రయిటర్‌తో. వాళ్ళ దగ్గర డబ్బుల్లేవని అర్థం చేసుకున్న ఆ ప్రొప్రయిటర్ "పరవాలేదు, సాబ్" అన్నాడు.

"షుక్రియా" అని ఇద్దరూ లేచారు.

రక్తాన్ని జేబురుమాలుతో తుడుచుకొని, "రేపో పని చేద్దాం రా, శాంతి! ఉదయమే ఉస్మానియా హాస్పిటల్‌కెళదాం" అన్నాడు చిరంజీవి.

"అంత పెద్ద గాయమైందా?" ఆదుర్దాగా అడిగాడు శాంతికుమార్.

"కాదు", అని నవ్వి, "ఈ రక్తం చూడగానే నాకో ఆలోచన తట్టింది. బ్లడ్‌బ్యాంక్‌కెళ్ళి రెండు వందల సి. సి. రక్తం ఇస్తే మనకు పదిహేనురూపాయలు

వస్తాయి. దానితో పది రూపాయల పోస్టల్ఆర్డర్ కొనవచ్చు. హోటల్ వాడి గ్లాసుల బాకీ ఇవ్వొచ్చు. పొస్టేడికి ఖర్చు పెట్టొచ్చు" అన్నాడు.

షాక్ తిన్నట్టు ముఖం పెట్టి, దీనంగా అన్నాడు, "నువ్వు రక్తం అమ్ముకున్నా ఉద్యోగం నీకు దొరుకుతుందా? రక్తం ధారపోసి ఉద్యోగాన్ని కొన్నా నాకు తృప్తి మిగులుతుందంటే" అన్నాడు శాంతికుమార్.

స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తరువాత వెలుగు లోకొచ్చిన మధ్య తరగతి కుటుంబాల్లో, అష్టకష్టాలూ పడి, చదువులు ముగించు కొని నిరుద్యోగుల జాబితాలో చేరిన చిరంజీవి, శాంతికుమార్ లాంటి కొన్ని లక్షల మందికి ప్రతినిధులు.

మర్నాటి రోజు ఉదయమే శాంతి కుమార్ ఇంటికి వెళ్ళాడు చిరంజీవి.

"పదరా!" అని విసురుగా బయటికి కదిలాడు శాంతి.

'వీడికి విసురు మామూలే' అనుకొని వెంట నడిచాడు చిరంజీవి.

దారిలో ఏమీ మాట్లాడలేదు.

తాము పడ్డ అవమానకుంటున్న సంగతి ఇంట్లో చెప్పలేదు. చెప్పక పోవడం పెద్ద నష్టం లేదనిపించింది. ఒక వేళ ఇంట్లో చెబితే ప్రాణం పోగొట్టు కున్నంత ఇదిగా బాధపడతారు. అభ్యంతరం చెబుతారు.

ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్న చిరంజీవి బ్రేక్ వేసినట్టు ఆగిపోయాడు.

ఎదురుగా ఉన్న సిమెంటు షాపులో కెళ్ళి ఎవడినో పిలిచి, వాడు రాగానే చాచి చెంపమీద కొట్టాడు శాంతికుమార్.

పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి శాంతి కుమార్‌ను పట్టుకున్నాడు చిరంజీవి.

చుట్టూ జనం మూగారు.

అసలిదంతా ఎందుకు జరిగిందో అర్థం కావటం లేదు చిరంజీవికి.

"ఎన్నాట్రా! సిమెంటు కంట్రోల్ రేటు పద్నాలుగు రూపాయలే అయినా, ఇంట్లో రిపేరుకు కావాలంటే నిన్న కంట్రోలు రేటుకు రెట్టింపిచ్చి ఒక బస్తా తీసుకెళ్ళాను. అది సిమెంట్ కాదురా, బూడిద. ఉద్యోగం సంపాదించు కోలేవు. కనీసం చెప్పిన పనులైనా సక్రమంగా చేయలేనివిప్పుడింకదేనికీ పనికొస్తావ్' అని మా నాన్న నన్నెంతగా తిట్టాడో వీడికేం తెలుసు? ఇంత పచ్చి మోసమా?" ఆవేశంలో ఇంకా ఏదేదో చెప్పుకు పోతున్నాడు శాంతికుమార్.

'అన్యాయాల్ని సహించం అంటూ రెచ్చిపోయే లౌక్యం తెలియని కుర్రవాళ్ళు' అనుకుంటూ ఆ దృశ్యాన్ని చూసు కుంటూ పోయారు వచ్చే పోయేవాళ్ళు.

ముఖానికి, చేతులకు, కాళ్ళకు కట్లతో బెడమీద పడుకొని ఉన్నాడు నాగరాజు. అతని భార్యా, బంధువులూ చుట్టూ ఉన్నారు.

బాస్ రౌండ్స్ కొస్తున్నారు బయటికి వెళ్ళమని సిస్టర్ కేక లేస్తోంది. అంతలో అతని బెడ్ దగ్గరి కొచ్చారు చిరంజీవి, శాంతికుమార్.

నాగరాజు కళ్ళు తెరిచి చూశాడు. కణతల మీదుగా కారిన కన్నీరు తల దిండును తడుపుతోంది.

చిరంజీవి నాగరాజుకు దగ్గరగా వెళ్ళి అతని కన్నీళ్ళు తుడిచాడు. చిరంజీవి చేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు నాగరాజు.

"భయపడకు. ప్రమాదం తప్పింది. తొందరలోనే కోలుకుంటావ్" అన్నాడు శాంతికుమార్.

నాగరాజు కళ్ళు మూసుకొని ఏదో మాట్లాడబోయాడు. చిరంజీవి వారించాడు.

వార్డులో సిస్టర్ కేకలేసింది. అందరూ బయటికి నడిచారు.

"అన్నయ్యా! మా వారికి ప్రాణదానం చేసిన మీరు. . ." అంటూ చిరంజీవి కాళ్ళమీద పడింది నాగరాజు భార్య.

"ఛ. . . అదేమిటమ్మా! మనిషిగా చేయగలిగింది చేశాం. అంతే" అంటూ చిరంజీవి ఆమెను లేవనెత్తాడు.

నాగరాజు భార్య, అతని బంధువు లందరి కళ్ళలోనూ కృతజ్ఞత కన్నీళ్ళ రూపంలో బయటి కొచ్చింది.

శాంతికుమార్ దూరంగా నిలబడ్డాడు. చుట్టూ ఉన్న కట్టడాల్లోంచి నిర్మలంగా ఉన్న ఆకాశం కేసి చూస్తూ రెండు రోజులు వెనక్కి వెళ్ళాడు.

సిమెంటుషాపువాణ్ణి కొట్టిన మరునాటి రోజున అవాంతరాలేమీ కలగకపోవడం వల్ల ఉదయమే ఉస్మానియా జనరల్ హాస్పిటల్లోని బ్లడ్ బాంక్ కొచ్చారు చిరంజీవి, శాంతికుమార్.

బ్లడ్ బాంక్ దగ్గరున్న 'క్యూ' చూసి నీరుగారిపోయారు.

బ్రతకడం కోసం దేన్నయినా అమ్ము కోవడానికి వెనకాడని రోజు లివి.

చేయడానికి పని దొరకదు. పని లేకపోతే సంపాదన లేదు. సంపాదించలేక పోతే మనిషి బ్రతకడం ఎలా?

బ్లడ్ బాంక్‌కు ప్రొఫెషనల్ బ్లడ్ డోనర్స్ (ఆనవాయితీగా నెల నెలా రక్తాన్ని అమ్ముకునేవాళ్ళు) ఎక్కువ మంది రిక్షా తొక్కేవాళ్ళే.

చేసే పనితో పొట్టగడవని వాళ్ళు ఏం చేస్తారు? వాళ్ళ మూలంగా అటు రక్తం అమ్ముకున్నవాళ్ళకు, అవసరం కొద్దీ రక్తం కొన్న వాళ్ళకు ఎన్నో రకాల ప్రమాదాలు ఉన్నాయని తెలిసినా, గత్యంత రంలేక రక్తాన్ని అమ్మడానికి వచ్చిన వాళ్ళు. 'క్యూ' నిండా వాళ్ళే!

ఒక్కొక్కరిని పరీక్ష చేసి లోపలికి తీసుకెళుతున్నారు. అవకాశం తమదాకా వస్తుందో రాదోనని దిక్కు దిక్కు మంటూ కూర్చున్నారు.

స్ట్రెచర్‌మీద హడావిడిగా తీసుకెళు తున్న ఒకతన్ని చూసి, గబుక్కున లేచి నిలుచుని, చిరంజీవి చేయి పట్టుకొని, "అడుగో నాగరాజుగాడు" అని స్ట్రెచర్ దగ్గరికి విసురుగా నడిచాడు.

చిరంజీవి తేరుకునేలోగా స్ట్రెచర్ దగ్గరికి చేరారు. ఒంటినిండా రక్తంతో స్పృహ లేని స్థితిలో నాగరాజు.

"మంచి శాస్తి జరిగింది. ఇలాగే ఎంతోమందిని ఉద్యోగా లిప్పిస్తానని మోసం చేసి ఉంటాడు. అందుకు ప్రతి ఫలం. . ." అని ఇంకా ఏదో మాట్లాడ బోతుండగా శాంతికుమార్ నోటికి చేతి నడ్డం పెట్టి, "సమయం, సందర్భం లేకుండా ఇప్పుడేం మాటల్రా!" అన్నాడు చిరంజీవి కోపంగా.

గొల్లుమన్న ఏడుపు విని వెనక్కి తిరిగి చూశాడు శాంతికుమార్. నోటికి పైట నడ్డం పెట్టుకొని నాగరాజు భార్య ఏడుస్తోంది. తా నా మాట లన్నందుకు లోలోపల బాధ పడ్డాడు శాంతికుమార్.

నాగరాజును ఎమర్జెన్సీ థియేటర్‌లోకి తీసుకెళ్ళారు.

"అసలేం జరిగింది?" అనడిగాడు చిరంజీవి, నాగరాజు భార్య వెంట వచ్చిన బంధువుని.

అతను చెప్పిన సారాంశం: ఉదయం నాగరాజు ఇంటికి చాలామంది వెళ్ళారట.

తాగుబోతును అన్ని దుర్గుణాలూ వరిస్తాయి.

—కార్లైల్

ఉద్యోగా లిప్పిస్తానని అందరి దగ్గరా డబ్బు తీసుకున్నాడట. ఆ తరువాత వాళ్ళకు కనిపించడం మానేశాడట. ఆ కోపంతో 'ఎంతమంది నిలా మోసం చేస్తావ్' అని బయటికి లాగి అందరూ కలిసి అతన్ని చితక బాదారట. స్పృహ తప్పి పడిపోగానే ఎక్కడి వాళ్ళక్కడ వెళ్ళిపోయారట.

అంతకు ముందుదాకా నాగరాజు మీదున్న కోపం మంచులా కరిగి పోయింది శాంతికుమార్‌కు.

ఒక డాక్టర్ బయటి కొచ్చి, "ఆ పేషెంటు రక్తం చాలా పోయింది. ఇక్కడి బ్లడ్ బాంక్‌లో అతని గ్రూప్‌కు చెందిన రక్తం లేదు. సెంట్రల్ బ్లడ్ బాంక్‌కు ఫోన్ చేస్తే అక్కడకూడా లేదని తెలిసింది. అతని బంధువు లెవ రైనా ఉంటే వెంటనే రండి. ఎవరి రక్తమైనా అతని గ్రూప్‌దే అయితే ప్రమాదం తప్పుతుంది" అన్నాడు.

"నా రక్తం ఇచ్చి ఆయన ప్రాణాలైనా దక్కించండి" అంటూ ఏడుస్తూనే ముందు కొచ్చింది నాగరాజు భార్య. పరీక్ష చేసి వెనక్కి పంపాడు డాక్టర్.

చిరంజీవి ముందుకు నడిచాడు.

రక్తపరీక్ష అయిన తరువాత— "హి ఈజ్ లక్కీ. మీ గ్రూప్ సరిపోతుంది. కమాన్" అని చిరంజీవిని లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు డాక్టర్.

చిరంజీవి రక్తాన్ని నేరుగా నాగరాజుకు ఎక్కించారు. గంట తర్వాత బయటి కొచ్చాడు చిరంజీవి.

చావు బ్రతుకుల మధ్య ఉన్న ఒక వ్యక్తి ప్రాణాన్ని కాపాడనన్న తృప్తి అతని ముఖంలో, కళ్ళలో కొట్టొచ్చి నట్టు కనిపించింది.

"చిరంజీవీ!" అంటూ గట్టిగా అరిచి కౌగిలించుకున్నాడు శాంతికుమార్.

"నాగరాజుకు ప్రమాదం తప్పిం దమ్మా!" అన్నాడు చిరంజీవి నీరసంగా.

"అన్నయ్యా!" అంటూ చిరంజీవి కాళ్ళమీద వాలిపోయిం దామె.

నీరసం వల్ల ఆమెను లేవనెత్త లేకపోయాడు చిరంజీవి.

శాంతికుమార్ ఆమెను లేవనెత్తాడు.

"మిస్టర్ చిరంజీవి! మీరు రెస్ట్ తీసుకోవాలి" అంటూ అతన్ని బెడ్ మీదికి తీసువెళ్ళాడు డాక్టర్.

బెడ్‌మీద పడుకొని నీరసంగా కళ్ళు మూసుకున్న చిరంజీవికి పేపర్లో ప్రకటన, పది రూపాయల పోస్టల్ఆర్డర్, హోటల్‌వాడి పగలగొట్టిన గ్లాసుల ఖరీదు, రక్తదానం, కాదు — అమ్మకం. పదిహేను రూపాయలు ఒక పక్క ఒత్తిడి చేస్తుండగా, తన రక్తంతో ఒక నిండు ప్రాణం బ్రతికి, ఒక నిండు కుటుంబాన్ని నిలబెట్టిందన్న ఆత్మతృప్తి వాటన్నిం టినీ దూరం చేసింది.

మనిషి మంచితనం మీద, మానవ త్వంమీద నమ్మకం ఎక్కువయింది శాంతికుమార్‌కు.

భుజంమీద చేయి పడగానే గడిచిన రెండు రోజుల్లోంచి బయటి కొచ్చిన శాంతికుమార్ కళ్ళలో సుళ్ళు తిరిగే నీళ్ళను చూసి, "శాంతీ! ఏమిట్రా!" అని తుడిచాడు చిరంజీవి.

"ఏం లేదు" అని నవ్వాడు శాంతి.

"నీ వెప్పుడూ ఇంతే" అని చిరంజీవి నవ్వాడు.

ఆ నవ్వుల్లో ఉద్యోగం దొరకలేదన్న బాధ ఆ క్షణం కనిపించలేదు. ★